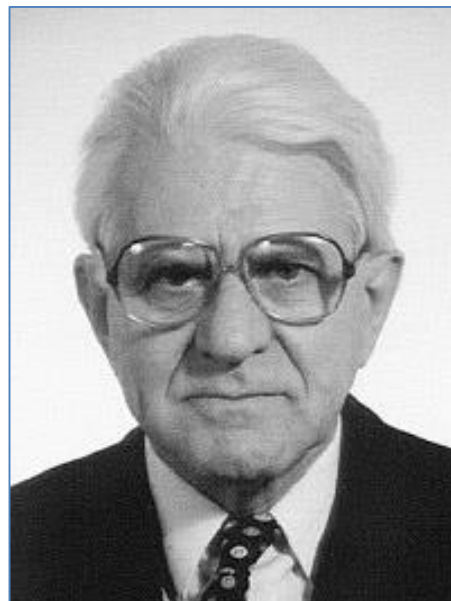

DR. SZABÓ ISTVÁN MIHÁLY

egyetemi tanár

(1925 – 2015)

Életének 91. évében, 2015. augusztus 31-én elhunyt *Szabó István Mihály* mikrobiológus, ökológus, egyetemi tanár, a Mikrobiológiai Tanszék volt tanszékvezetője, a Magyar Tudományos Akadémia rendes tagja.

Szabó István Mihály 1925. augusztus 19-én született Baján. 1950-ben biológia-földrajz szakos tanári diplomát szerzett a Debreceni Tudományegyetem Természettudományi Karán. Ezt követően az egyetem Általános Állattani Intézetében kapott tanársegédi állást, majd 1952-ben az MTA tihanyi Biológiai Kutató Intézetében aspirantúrát. 1954-től az MTA Soproni Talajbiológiai Laboratóriumában folytatta munkáját. 1960-tól az MTA Talajtani és Agrokémiai Kutatóintézetében dolgozott tudományos munkatársként.

1974-től egyetemi tanár, tanszékvezető az Eötvös Loránd Tudományegyetem Mikrobiológiai Tanszékén. A tanszéket huszonegy éven át irányította; 1995-ben vonult nyugdíjba. Vezetésével a Mikrobiológiai Tanszék mind fizikai, mind szellemi értelemben megújult: modern laboratóriumokat alakított ki és bevezette a kor legújabb vizsgálati módszereit. Vezetése alatt a Tanszék a környezeti bakteriológia meghatározó kutatóhelyévé vált. Kezdeményezésére indult el hazánkban a posztgraduális felsőfokú mikrobiológus- (ma Mikrobiológus Szakirányú Továbbképzési szak), illetve posztszekonderi mikrobiológus-technikus képzés. „A bioszféra mikrobiológiája” címen kiadott monumentális négykötetes munkája enciklopédikus tudását tárja elénk.

Nyugdíjba vonulását követően 2003-ig a Gyógyszerkutató Intézet műszaki főtanácsadójaként tevékenykedett.

Magyarországi munkái mellett hosszabb tanulmányúton járt többek között Kairóban, Los Angelesben és Chicagóban. Több éves szakértői munkát végzett Havannában.

Fő kutatási területe a talaj- és vízi mikroorganizmusok, valamint azok ökológiája és a környezetvédelem; az aktinobaktériumok nemzetközi szinten elismert kutatója. A taxometria első hazai alkalmazója. Egyik magyarországi bevezetője a szabadalmi és környezetvédelmi mikrobiológiának, így a környezetkárosodás következményeinek visszaszorításánál ma a tudományág eszközeit is felhasználják. Jelentős a szakírói munkássága.

1956-ban védte meg a biológiai tudományok kandidátusi, 1970-ben akadémiai doktori értekezését. 1990-ben a Magyar Tudományos Akadémia levelező-, 2001-ben pedig rendes tagjává választotta.

tották. Akadémiai tisztségei mellett 1992-ben a Magyar Környezetvédelmi Egyesület elnökévé választották, emellett a Magyar Szakírók Szövetsége vezetőségi tagja volt. Hosszú éveken át dolgozott az *Acta Microbiologica et Immunologica Hungarica* tudományos szakfolyóirat szerkesztőbizottságában, valamint főszerkesztő-helyettese lett a *Magyar Orvosi Nyelv* folyóiratnak.

Munkásságáért 2005-ben Kitaibel Pál-émlékérmeket kapott. Az oktatás terén nyújtott kimagasló tevékenységéért 1994-ben megkapta a „Magyar Felsőoktatásért Emlékplakett” kitüntetést, 2005-ben pedig a tankönyvíró tevékenységéért díszoklevelet kapott. Szakírói munkájáért a Magyar Mezőgazdasági Kiadó Nívódíjban részesítette.

2015. szeptember 10.